

Evropa potřebuje mírová opatření, ne vojenské hry!
Přijďte se k protestu 28.3.2015 od 15h na Václavském náměstí v Praze.

Vážené spoluobčanky, vážení spoluobčané, členky a členové Parlamentu a Vlády ČR, média přinesla zprávu o zájmu Spojených států amerických posílit svoji vojenskou přítomnost ve střední a východní Evropě a uspořádat zde sérii společných vojenských cvičení armád zdejších států a USA.

Událost na FB: <https://www.facebook.com/events/1412990289008281/>

Mezinárodní vojenská cvičení armád členských států systému kolektivní bezpečnosti jsou za běžné mírové situace pochopitelnou akcí takového systému, v tomto případě však tomu tak není: Evropa a svět jsou dotčeny ukrajinskou krizí, nebezpečný je kontext ohlášení americké strany a pozornost si zasluhuje i avizované složení cvičících vojsk.

Fakt, že se v blízkosti hranic Evropské unie, resp. Severoatlantického paktu válčí, by byl dostatečným důvodem k ověření připravenosti vojsk – pokud by EU a NATO nebyly zapojeny do ukrajinské krize. Tak tomu však není, naopak EU a USA patří ke strůjčům krize:

1. EU vyjednala asociační smlouvu s Ukrajinou, o níž bylo předem jasné, že nutí Ukrajinu k roztržce s Ruskem;
2. sami představitelé USA přiznali, že na Ukrajině vynaložili v posledním desetiletí 5 mld. dolarů na tzv. posilování demokracie, které však bylo fakticky vměšováním do vnitřních záležitostí cizího demokratického státu, neboť jeho demokratický charakter, konkrétně volby byly nakonec mezinárodně uznávány za demokratické;
3. EU nezajistila naplnění smluv s prezidentem Viktorem Janukovičem a má tak přímý podíl na ozbrojeném puči, který loni svrhl i dle pozorovatelů EU legitimně zvolenou vládu (omluvou přítomní, že šlo o vládu oligarchů rozkrádajících zemi – vždyť právě s ní EU jednala o přidružení a oligarchická je i vláda nová);
4. EU a USA podporují novou moc oligarchů, tentokrát však doplněnou o otevřené fašisty a bojové oddíly oligarchických kontraktorů;
5. zavedla proti Rusku různé sankce, které se do značné míry neopírají o důkazy ruské agrese či zločinů východoukrajinských federalistů (střelba na Majdanu, pád malajsijského letadla ap.), nýbrž o propagandistická vyhlášení nových vládců Ukrajiny, EU a USA.

Rozhodnutí států EU a USA pořádat vojenská cvičení v blízkosti Ukrajiny a Ruska, zvláště po událostech na kyjevském Majdanu, kde se představitelé EU a USA otevřeně angažovali na svržení sice neoblíbené, avšak legitimní vlády, jsou vědomým zvyšováním napětí v Evropě a ve světě.

Vojenská cvičení, o něž mají USA ve východní a střední Evropě zájem, mají posílit vojenskou přítomnost USA v tomto regionu. Spojené státy americké se však v posledních letech staly destabilizujícím faktorem světové a regionální politiky, nejsou zárukou klidu a míru, nýbrž svojí politikou a vojenskou účastí přinášejí smrtelné boje a rozvrat států. USA otevřeně dlouhodobě a opakovaně lhaly o důvodech, které vedly ke vpádu „koalice ochotných“ do Iráku. Následkem vpádu jsou statisíce mrtvých nyní rozšiřované o další v bojích s Islámským státem – veřejně odsuzovaným, leč tajně podporovaným právě Spojenými státy americkými. USA neuspěly v mnohaleté válce v Afghánistánu, kde opět jsou výsledkem desítky tisíc mrtvých. Angažování USA v dalších státech – Egypt, Jemen, Libye, Sýrie, Tunisko – se vždy sice neslo a nese pod hesly ochrany či prosazování svobody, demokracie a lidských práv, ovšem výsledkem jsou tisíce obětí mezi

nevinnými civilisty, ale nikdy žádná svoboda, žádná demokracie a žádná lidská práva. V Evropě není výsledek politiky USA odlišný – viz Kosovo s vládou narkomafie.

To, spolu s prohlášeními řady vlivných amerických politiků, např. Johna McCaina, ohledně Ukrajiny a Ruska, která lze označit jako válkychtivá, je dostatečným důvodem k odmítnutí zvyšování přítomnosti amerických pozemních vojsk v Evropě. EU, resp. evropští členové NATO se musejí jasně distancovat od takové východoevropské politiky USA, která zvyšuje napětí a rozdmýchává ozbrojený konflikt na Ukrajině a narušuje poklidný stav, který dvě desetiletí na hranicích s Ruskem panoval a který naopak vedl k rozvoji ekonomické spolupráce států EU s Ruskem a prohlubování osobních styků občanů, což mělo, má a bude mít pro posilování demokratických hodnot, svobod a lidských práv v ruské společnosti větší význam, než politické proklamace a opatření ze strany jiných států.

Cvičení, o něž má zájem americká strana, nebyla ohlášena jako cvičení NATO, nýbrž jako cvičení vojsk USA a daných zemí. Nejde tudíž o akci systému kolektivní bezpečnosti, nýbrž jen o dvoustrannou akci USA a „ochotných“.

V současné situaci, kdy se německo-francouzské reprezentaci EU a Rusku podařilo v Minsku jen s velkými obtížemi ujednat příměří znesvářených ukrajinských stran, které však výše zmíněné americké kruhy odmítly, je společné cvičení jen s armádou USA politickým hazardérstvím. Ze strany ČR by to bylo o to více nepochopitelné, že zatímco vláda ČR odmítá na Ukrajinu posílat zbraně, aby tak situaci uklidnila, USA o dodávkách zbraní uvažují. Pokud neobrátila vláda USA svůj politický kurz k míru, budou vojáci USA v Evropě rizikem a bude žádoucí je držet od Ruska co nejdále. Armáda USA je nejvýznamnější silou NATO, ovšem za současné vlády USA je obranný charakter aliance torpédován a kompromitován agresivními kroky USA. Pro úlohu NATO v Evropě a vyrovnaní jeho vojenské rovnováhy s Ruskem je a bude v tom případě postačující síla mezikontinentálních, strategických zbraní USA na území USA a na světových oceánech.

Bezpečnost evropských i jiných států nejlépe zajistí systém férové kolektivní bezpečnosti, ale zejména mírová politika, mezinárodní vztahy postavené na rovnoprávnosti všech stran, respektování svrchovanosti a suverenity všech států, dodržování mezinárodního práva, řešení sporů výhradně jen na půdě Organizace spojených národů a obzvláště pak vytváření prostoru pro již výše vzpomenuté osobní kontakty občanů, ať již obchodní, turistické, kulturní, vzdělávací nebo zcela soukromé. Svět byl po 2. světové válce postaven právě na rovnoprávnosti států a Rada bezpečnosti OSN na multipolaritě velmocí. To zajišťovalo, že mezinárodní společenství použije silové řešení jen tehdy, když se velmoci, jinak často s odlišnými zájmy, shodnou, když tedy budou ohroženy základní lidské hodnoty, jejichž dodržování všichni stálí členové RB OSN, ať již k nim můžeme mít různé výhrady, proklamovali. Velmoci dospěly na přelomu 60. a 70. let nejen ke vzájemnému respektování, ale i k pochopení nutnosti omezení stavů jaderných zbraní, k formování a posilování vzájemné důvěry a později i k faktickému odzbrojení. Ruku v ruce s tím šlo vzájemné poznávání občanů obou bloků, byť komplikované a s ne vždy zřetelnými představami. To také bylo nakonec určujícím faktorem politických změn na přelomu 80. s 90. let – nikoli závody ve zbrojení, odbojová činnost apod., nýbrž představy klíčových společenských skupin.

Je na škodu věci, že USA a některé další státy z této cesty v posledních 20 letech sešly a chtějí dosáhnout své dominance. Součástí této politiky byla snaha USA umístit v ČR radar tzv. národní protiraketové obrany USA, a to pod záminkou ochrany před raketami KLDR a Íránu, což už jen ze zeměpisného hlediska byl očividný nesmysl a nepomohla ani následující propagandistická tvrzení, manipulace, polopравdy a lži. Skutečným cílem bylo vybudování systému včasné obrany proti raketám Ruska jako nástroje umožňujícího Spojeným státům americkým první úder proti Rusku a zachycení ruské odvety. Česká veřejnost se i přes propagandu tehdejší vlády Mirka Topolánka a mlčení a manipulaci České televize nenechala zmást a zhruba tři čtvrtiny ji vytrvale radar odmítaly

a obdobné množství žádalo o věci referendum.

Dnes je úlohou mírumilovných států, jejich občanů a politiků, držet vojska velmocí od sebe, minimalizovat čáru vzájemného dotyku a tak snížit riziko omylu a ztížit případné provokace jedné či druhé strany. A tuto úlohu by měly mírumilovné země plnit i v budoucnu, necht' již by byly vztahy velmocí jakkoli přátelské, neboť nikdy nelze vyloučit mocenský nástup válečných dobrodruhů. Znesnadnit přímou konfrontaci největších zbrojních arzenálů je v bytostném zájmu nevelmocenských států a zodpovědností jejich představitelů, necht' již jsou jakékoli jejich vztahy k té či oné velmoci.

Společné cvičení Armády ČR s vojáky státu, který více než 90 % své skoro čtvrttisícileté historie proválčil, musí u mírumilovných lidí a moudrých politiků vzbudit obezřetnost vždy a tím spíše v současnosti, kdy USA mají prsty v ozbrojených konfliktech hned v několika státech a silný hlas tam mají politici žádající dodávky zbraní na Ukrajinu, další obkličování Ruska a nově Číny ap. K tomu je nutno připočítat geopolitický smysl chystané dohody TTIP (a TTP) o obchodním a investičním partnerství USA a EU (resp. s částí asijských států), který jasně je namířen k odtržení EU od Ruska (resp. proti Číně). Ztížení přístupu technologicky vyspělé EU k obrovským ruským surovinovým zdrojům a narušení přátelských vztahů s Ruskem by Evropu těžce poškodilo, profitovaly by – USA. Právě konflikt na Ukrajině, do něhož bylo zataženo i Rusko, má být nástrojem zmrazení obchodních vazeb Unie s Ruskem. Další faktory, mj. oslabování amerického dolaru jako světové rezervní měny, či zájmy vojenskoprůmyslového komplexu, petrochemických a energetických gigantů a farmaceutických a chemicko-biologických korporací USA, jsou zřejmé a netřeba je zvlášť rozebírat.

Je především na politických představitelích ČR a EU, zda pochopí změny, k nimž v posledních letech ve světové politice především ze stany USA došlo, vážnost situace v Evropě a ve světě a jak se k nim postaví. Zejména oni za to ponесou zodpovědnost. A v tomto případě nejde o běžnou tzv. politickou zodpovědnost, fakticky politologický blábol spočívající v nezvolení do funkce. Válka – a tím spíše jaderná, kdy může dojít k několikanásobnému zničení vyšších forem života na zeměkouli – není běžné volební klání o rozdělní postů nad penězotoky veřejné správy. Před 70 lety bylo ještě jasné, že lze válečné štváče a dobrodruhy a ty, kteří na válce bohatli, postavit před tribunál, aby nesli zodpovědnost za desítky milionů nevinných obětí. Dnes není jisté, že někdo přežije, o to více je potřebná rozvaha a zdrženlivost politiků a jejich velmi obezřetné posuzování samostatných a společných kroků s jinými. Šilenců a psychopatů je v populaci dost, v politice dokonce nadprůměrně, takže nejvyšší opatrnost je na místě a nelze spoléhat na žádné smlouvy, dohody, dosavadní partnerství apod., ale třeba vše jistit proti selhání i dlouholetých partnerů.

Vážené spoluobčanky, vážení spoluobčané,

stav, kdy mohli Evropané pohlížet na USA jako na přátele, dostal v posledních letech povážlivé trhliny. Vlády Spojených států amerických způsobily svoji politikou pás chaosu táhnoucí se od Afghánistánu a Pakistánu až po Libyi. Na zhroucení tamních států mají lví podíl armády a zpravodajské agentury USA. Pokud bylo cílem tamní státy rozvrátit, splnily svoji úlohu dobře, pokud to měla být demokracie euroatlantického stříhu, tak selhaly. Za takové situace nejsou společná cvičení s vojáky USA přínosem a stačí uchovávat odstrašující fenomén armády USA v Severní Americe a na světových oceánech.

Evropskému a světovému míru prospěje daleko více, jestliže by se v horizontu kupř. 10 nebo 20 let podařilo vojenské výdaje dosud nejvíce zbrojících zemí snížit pod 1,0 % HDP. Za takovou sumu se těžko získává útočná převaha, naopak pro obranu je postačující, přitom časový horizont je dostatečný k přeorientaci politiky, průmyslu, zajištění s tím spojených sociálních změn atd.

Vyzýváme vás a politické představitele naší republiky, abychom společně zastávali mírovou politiku, politiku opatření otevřenosti a vzájemného pochopení a důvěry, uklidňujících a vstřícných kroků, dodržování mechanismů předcházení a diplomatického řešení sporů, politiku zapojení širších politických kruhů a občanů jako nástroje eliminace selhání, chyb a zvláště jedinců a omezených zájmových skupin.

Společné vojenské cvičení armád východoevropských a středoevropských států s vojáků USA nejsou v současnosti dobrým, promírovým nápadem. Daleko potřebnější je posílení pozorovací mise OBSE na neklidných územích, oddálení vojenských sil spořících se stran od sebe, podpora politického dialogu a hledání způsobů, jak dlouhodobě nastolit demokratickou, svobodnou atmosféru na postižených územích, aby tamní občané nebyli již ohroženi na životech, zdraví a majetku a mohli se v klidu pustit do obnovy domovů, ekonomiky a také osobních lidských vztahů a po náležité stabilizaci aby si mohli v klidu, bez emocí, se znalostí věci rozmyslet, jakou politickou budoucnost si vyberou, co a jak pro to učiní.

Evropští politici o co zbrkleji se snažili Ukrajinu připojit k Unii o to déle, mnohonásobně déle, a trpělivěji budou muset napravovat to, co pomáhali zbořit. To je i úloha české politické reprezentace, která nese spoluzodpovědnost za zneužití původních cílů a za následky Majdanu.

za Iniciativu Ne základnám
Eva Novotná, mluvčí